

SKYE MCKENNA

LESNÁ
ČARODEJNICA

Čarodejnicou sa dievča nerodí, ale stáva...

IKAR

Skye McKenna

LESNÁ
ČARODEJNICA

Skye McKenna
HEDGEWITCH

Copyright © 2022 by Skye McKenna
Translation © 2022 by Diana Ghaniová, Denisa Jahičová
Cover art © 2022 Saara Söderlund
Interior illustrations and map © 2022 Tomislav Tomic
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8736-5

*Venujem mame,
ktorá ma naučila,
že nech si predstavíme čokoľvek,
dokážeme to preniesť do skutočnosti.*

Hraničný les

hraničný kameň

hraničný kameň

hraničný kameň

spolková sieň

RIEKA

U zaváraného impa

Tabithin domček

Saltash a syn

Ruin byt

U Whitbyho

obchod slečny Marchpanovej

Lesná ulička

Obchodná ulica

Horná ulica

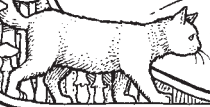
U Bramblovcov

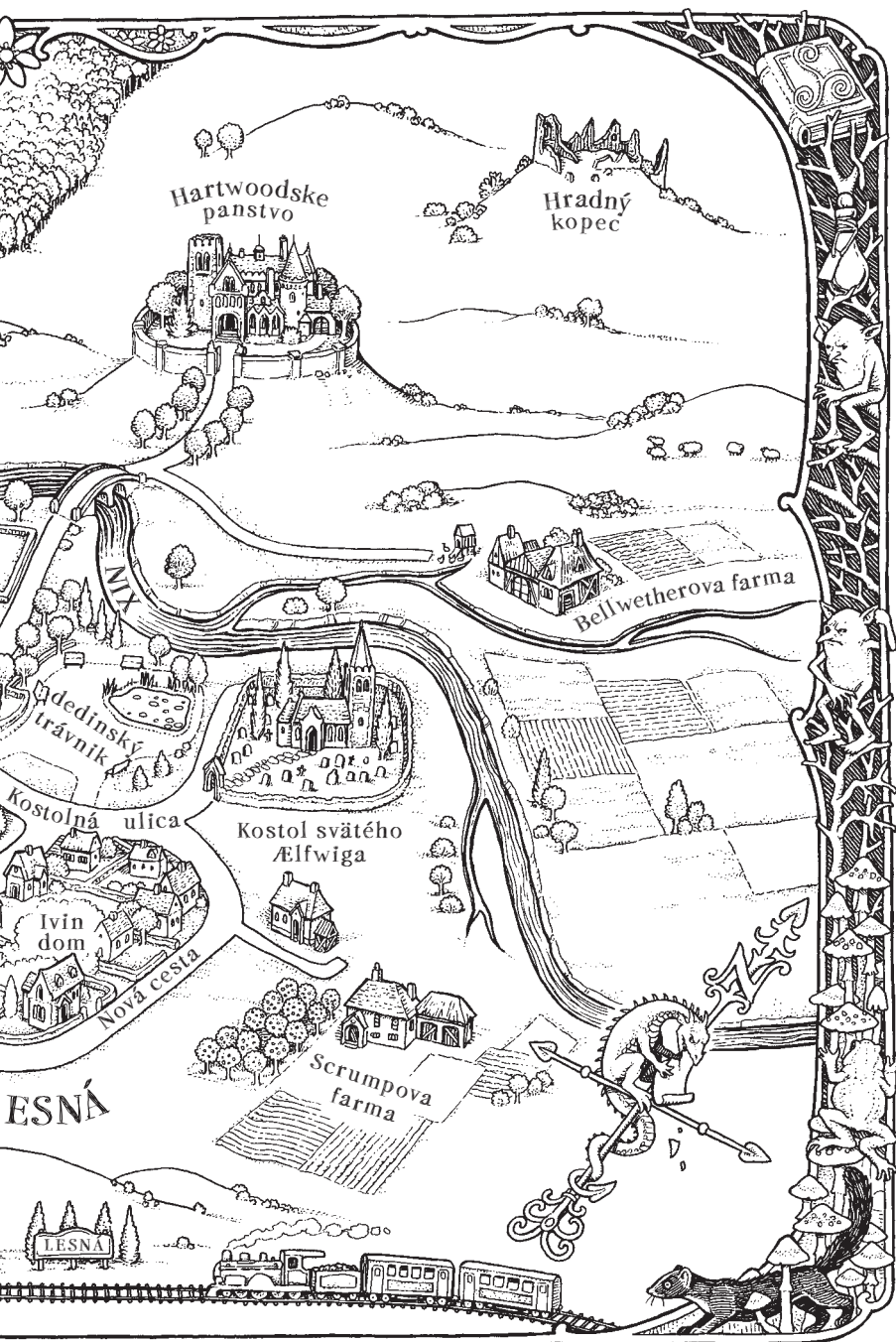
widdershinovo knižkupectvo

dedinská škola

Darnwrightov obchod

DEDINA L

Hartwoodske panstvo

Hradný kopec

Bellwetherova farma

Kostol svätého Ælfwiga

Scrumpova farma

Dedinský trávnik

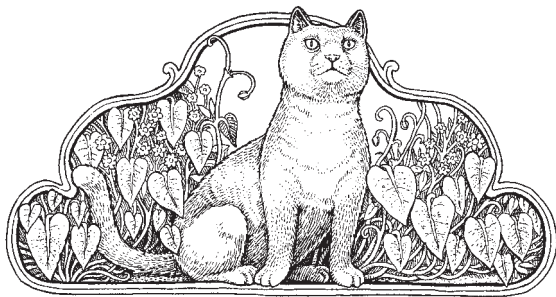
Kostolná ulica

Ivin dom

Nová cesta

LESNÁ

LESNÁ

Prvá kapitola

Neviditeľné dievča

Cassandra Morganová sa skrývala v komore na metly. Vlastne to nebolo najhoršie miesto na úkryt: cez úzke okno prenikalo dosť svetla na čítanie a prevrátené vedro poslúžilo ako stolička. Keď si nevšímala pach zatuchliny a občas nejakú zvedavú myš, cítila sa tam takmer príjemne.

Cassie poznala všetky najlepšie úkryty v škole: strechu internátu, živý plot za telocvičňou, nepoužívanú triedu vo východnom krídle. Komora na metly bola najbližšie vo chvíli, keď začula zvuk, ktorého sa bála najviac na svete: hurónsky smiech hokejového tímu vracajúceho sa z tré-

ningu. Rýchlo vklzla do komory a doľahol k nej buchot hokejok a čvachtavý zvuk vlhkých športových topánok.

Keď jej srdce prestalo tak skákať, Cassie si sadla do kúta a z tašky vytiahla knihu. Bolo na nej napísané *Matematika pre pokročilých*, ale pod falošnou obálkou sa skrýval zväzok viazaný v purpurovej látke s názvom *Príbehy z Férie*, vytlačeným strieborným písmom. Kniha ju stála čokoládovú tyčinku a polovicu vrecka mentolových cukríkov. Sladkosti boli vo Fowellovej akadémii neoficiálnou menou. Cassie na ich získaní ťažko pracovala – celé mesiace robila ostatným dievčatám domáce úlohy. Za túto knihu by však ochotne vymenila aj sto čokoládových tyčiniek. Bola celkom iná ako ostatné rozprávkové knihy plné roztomilých tvorov tancujúcich na leknách. Príbehy v nej boli zvláštne a divoké: kráľovná férov ukradla mladíka, dievča pretancovalo celú noc medzi muchotrávkami, huslista sa zatúlal do zelených kopcov a jedinú noc tam hral na husliach, no keď sa vrátil domov, zistil, že uplynulo sto rokov, dieťa natrafilo na tajné dvere vedúce do hviezdneho mesta.

Cassie vo férov neverila, teda nie celkom. Na to už bola pristará. Občas však uvažovala, kde sa tie príbehy vzali. V školskej knižnici nazrela do sekcie paranormálnych a legendárnych fenoménov, no na poličke našla len jednu knihu: *Féria a iné preludy* od A. B. Pochybného. Po-

dľa autora sa dali zjavenia férov vysvetliť nezvyčajným počasím alebo tým, že človek zjedol pred spaním syr.

V skutočnosti však nezáležalo na tom, či sú tie príbehy pravdivé alebo nie. Cassie mohla aspoň na niekoľko ukradnutých okamihov medzi jednotlivými hodinami alebo v noci pod prikrývkou s baterkou uniknúť hokejovému tímu, matike aj tapiokovému pudingu a kráčať lesnými čistinami zaliatymi mesačným svetlom.

Teraz čítala príbeh o drevorubačovi, ktorému mala férka splniť tri želania. Pravdaže si želal samé zbytočnosti, ako sú sláva, bohatstvo a manželstvo s princeznou.

Keby mala Cassie tri želania, presne vedela, čo by si želala. Po prvé viac kníh. Vo Fowellovej akadémii síce bola knižnica, ibaže plná nudných učebníc a dievčatá nesmeli mať na čítanie nič, čo sa netýkalo učenia. Podľa učiteliek mali domácich úloh až-až a mali by si cibriť myseľ praktickými a užitočnými vedomosťami, nie výmyslami.

Napriek tomu sa Cassie podarilo vybudovať si vlastnú tajnú knižnicu. Jedna doska pod jej posteľou bola uvoľnená a našlo sa pod ňou dosť miesta na pár kníh. Jediným problémom bolo, že ich čítala toľkokrát, až ich vedela naspamäť.

Cassiným druhým želaním by bolo zažiť dobrodružstvo ako dievčatá a chlapci z jej príbehov. Vo Fowellovej

akadémii sa nikdy nedialo nič zaujímavé a za jej múry nesmela ísť. V triede často snívala s otvorenými očami, že vyletí von oknom a preletí cez vysoký železný plot. Bola by slobodná, mohla by precestovať celý svet, stretávať priateľov aj nepriateľov a zachraňovať nevinných pred zlom.

Na svoje tretie želanie si dovoľila myslieť iba zriedka. Bola to jej najväčšia túžba, ale za tie roky čoraz menej a menej verila, že sa jej raz splní. Istota, ktorú mala predtým, sa scvrkla na slabý pramienok nádeje. Cassie si zo všetkého najviac želala, aby sa znova stretla s mamou.

Zazvonil zvonček. Cassie zatvorila knihu a pozbierala si veci.

Fowellova akadémia pozostávala z dvoch oddelených budov: zo základnej školy, kam Cassie chodila do jedenástich rokov, a zo strednej školy, kam chodila teraz. Stredná škola sa nachádzala v budove z červenej tehly so vstupnou halou a štyrmi krídlami, takže vyzerala ako veľká červená potvora so štyrmi nohami. Na všetkých oknách boli mreže a povrávalo sa, že Fowellova akadémia bola predtým väznica, čomu sa podľa Cassie dalo ľahko uveriť.

Jedáleň sa nachádzala uprostred školy, v bruchu tej obrovskej potvory. Cassie prišla práve včas a postavila sa do radu na večeru. Každý pondelok sa podávalo to isté: dusená baranina – sivá vodnatá omáčka so zvlášť-

ny mi hrudkami. Ak ste mali šťastie, boli to kúsky mäsa. K tomu zemiaková kaša bez masla, čo vyzerala ako mokry piesok, a studený hrášok. Bolo to nechutné jedlo, ale keďže Cassie vymenila poslednú čokoládu za knihu, vynechať večeru neprichádzalo do úvahy.

Poobzerala sa a hľadala voľné miesto. Hokejový tím obsadil najlepší stôl vedľa jediného radiátora v miestnosti. Ostatné dievčatá sedeli v skupinkách alebo vo dvojiciach, rozoberali uplynulý deň a babrali sa v jedle. Cassie si našla miesto čo najďalej od hokejového tímu, no nanešťastie aj od kúrenia. Dve dievčatá sa od nej odsunuli, ale Cassie si na to už zvykla a nevšímala si ich. Nabrala si na vidličku zemiakovú kašu a zbierala odvahu na prvý hlt.

Na základnej škole si Cassie našla zopár kamarátok. Všetky do nej nastúpili naraz a bolo im smutno za rodičmi a známym prostredím. Každé leto a počas Vianoc šli ostatné dievčatá domov a Cassie zostala v škole. Nemohla ich k sebe pozvať na prázdniny a nesmela odchádzať zo školy a ísť s nimi na olovrant, keď za nimi prišli na návštevu mamy. Cassie teda nikdy nebola obľúbená, a ako roky plynuli, trávila čoraz viac času sama. V spoločnosti svojich kníh a snov to celkom zvládala, až kým minulý rok neprestúpila na strednú školu. Vtedy urobila osudnú chybu – naštvála Bleacherku.

Lizzie Bleacherová bola najobľúbenejšia študentka Fowellovej akadémie. Nebola pekná, bystrá, ba dokonca ani dobrá na telesnej, aj keď bola kapitánkou hokejového tímu. Nie, bola to pevná baba s nafúknutými ramenami, čiernym opaskom v džude a stredoškolačkam vládla železnou rukou. Ak sa vám páčil momentálny tvar vášho nosa, bolo dobré nepohnevať si ju.

Priviazať vám nohavičky k vlajkovej žrdi alebo strčiť hlavu do záchoda a spláchnuť bolo podľa Lizzie a jej kamarátok súčasťou prijatia na strednú školu. Mali ste sa tváriť odvážne a neskôr sa vyrevať do vankúša. Nemali ste jej odvrávať a už vôbec ste ju nemali opravovať, keď nesprávne použila slovo *dilema*.

Tento čin stál Cassie posledné úbohé zvyšky šťastia na Fowellovej akadémii. Predtým bola len neobľúbená, no teraz sa od nej spolužiačky doslova odťahovali. Keby sa s ňou niektorá dala do reči, hneď by sa ocitla na Bleacherkinej čiernej listine a Cassie chápala, že sa tomu chce každá vyhnúť. Ostatné dievčatá jej na chodbách uhýbali pohľadom. Ak ich pri večeri poprosila, aby jej podali soľ, tvárili sa, že nepočujú. Na hodinách s ňou nikto nechcel čítať z jednej knihy a nikto s ňou nechcel byť vo dvojici na telocviku.

Cassie sa rozhodla, že ak má byť neviditeľná, jej premena musí byť úplná, a tak na hodinách sedela so sklonenou

hlavou, jedávala sama a väčšinu voľného času sa skrývala. Zakrátko si ju prestali všímať ešte aj učiteľky. Občas uvažovala, čo by sa stalo, keby zmizla. Koľko by trvalo, kým by na to škola prišla? Všimol by si to vôbec niekto?

„Dievčatá, venujte mi pozornosť, prosím!“ ozval sa spoza nej piskľavý hlas.

Všetky hlavy sa obrátili k dverám. Stála v nich sivovlasá žena ostrihaná na pudlíka, od hlavy po päty v béžovom. Bola to slečna Piková, Cassina najmenej obľúbená učiteľka, aj keď vo Fowellovej akadémii to bolo vždy tesné.

Vidieť učiteľku v jedálni bolo dosť nezvyčajné. Na poschodí mali vlastnú spoločenskú miestnosť, kde údajne raňajkovali klobásy či slaninu a občas mali na olovrant koláč s citrónovou polevou. Slečna Piková stála vo dverách a hľadela na nich sponad dlhého nosa.

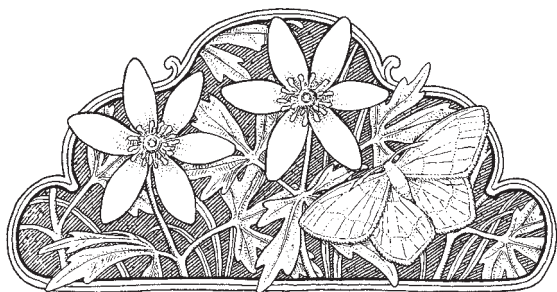
„Prišla som vám oznámiť niečo, o čom by ste sa nepochybné aj tak čoskoro dozvedeli od spolužiačok. Chceme zabrániť prehnaným klebetám a zbytočnej panike.“ Slečna Piková si odkašľala. „Situácia je pod kontrolou a nie je dôvod na obavy ani strach. Všetci vaši rodičia dostanú list od riaditeľky s vysvetlením okolností a objasnením, že škola v nijakom prípade nie je zodpovedná za to, čo sa stalo. Zajtra nás nakrátko navštívi polícia a vy ich nebudete otravovať. Ak sa s vami budú chcieť

porozprávať, budete s nimi plne spolupracovať. Dovtedy nesmie žiadna študentka opustiť múry školy. Máte nejaké otázky?“

Dievčatá na seba ohromene pozreli. Cassie bola rovnako zvedavá ako ostatné, ale nechcela na seba priťahovať pozornosť otázkami. Napokon zdvihla ruku nejaká maturantka.

„Pani učiteľka, prosím vás, čo sa stalo?“

„Nepovedala som vám to? Jedno z dievčat zmizlo.“

Druhá kapitola

Féri neexistujú

Nezvestným dievčaťom bola jedenásťročná prváčka Jane Wrenová. Nebývala v internáte, ale Cassie ju poznala z hodín geografie, kde sedela v prvej lavici. Jane šla na nákupy a zostala sama v parku s pelendrekom, zatiaľ čo jej mama odišla do krajčírstva. Keď sa vrátila, Jane nebolo. Cassie sa čoskoro dozvedela všetky podrobnosti. Nehovorilo sa o ničom inom ako o Jane. Šepkalo sa o tom na chodbách medzi hodinami, klebetilo sa pri umývaní zubov a rozprávalo sa o tom aj po zhasnutí svetiel, takže vychovávateľka sa musela trikrát vrátiť a upozorniť dievčatá, aby už čušali. Všetky

chceli vedieť, čo sa stalo. Žeby jednoducho zdupkala? To Cassie napadlo ako prvé, keďže o tom sama uvažovala aspoň trikrát týždenne, ale podľa všetkého bola Jane v škole spokojná. Mala kamarátky a išlo jej to na hodinách aj na telocviku. Neurobila nič, čím by upútala pozornosť hokejového tímu, mala milujúcu rodinu, ktorá za ňou chodievala každú druhú nedeľu a brávala ju na nákupy aj na olovrant do mesta. Nie, zdalo sa, že nech už sa Jane podela kamkoľvek, bolo to proti jej vôli.

V škole to bzučalo ako v úli. Kolovali klebety a špekulácie, lebo Jane nebola jediná, ktorá tento rok zmizla. Deti sa strácali po celom Londýne. Len pred týždňom zmizli z divadla dvaja malí chlapci, kým ich otec šiel kúpiť lístky. V marci sa stratili zo stanice Charing Cross brat a sestra a tesne pred Vianocami zmizlo v parku Kensington Gardens dievčatko. Rodičia požiadali o pomoc verejnosť, ale nikdy sa nenašlo. Bolo to vo všetkých novinách a dostalo sa to aj k chovankyniam Fowellovej akadémie.

Študentky celé mesiace rozoberali nezvestné deti a vymýšľali si neskutočné príbehy, ktorými vysvetľovali ich zmiznutia. Podľa niektorých teórií ich kradli šialení vedci, ktorí potrebovali subjekty na svoje pokusy, podľa iných zasa ušla z londýnskej zoo svorka hladných hyen. Teraz už však nezvestné deti neboli len článkom

v novinách alebo zábavkou, ktorou si krátili prestávky dievčatá zo základnej školy. Hrozba bola skutočná a neprijemne blízko. Nech sa Jane Wrenovej stalo čokoľvek, mohlo sa to stať ktorejkoľvek z nich.

Najzaujímavejším dôsledkom Janinho zmiznutia nepochybne bolo vyšetrovanie. Na druhý deň prišla do Fowellovej akadémie polícia, konkrétne dvaja policajti: detektív v sivom obleku a strážnička. Strážnička mala na sebe dlhý čierny kabát s nášivkami a niesla meč. Jej príchod vyvolal vlnu vzrušenia a ďalších špekulácií. Dievčatá sa vykláňali z okien, aby ju aspoň zazreli, sledovali ju po chodbách, zhromaždili sa pred dvermi triedy, v ktorej sedela, a načúvali s ušami pritisnutými na drevo. Mladšie dievčatá z nej mali strach, lebo Janine kamarátky vychádzali z výsluchov bledé a neisté.

Strážnikov a strážničky bolo v Londýne vidieť len zriedka. Predstavovali prastarú a dosť tajnostkársku časť policajného zboru – alebo armády? Nikto to nevedel naisto. Nikdy sa o nich nepísalo v novinách ani nehovorilo v rádiu, ale vždy, keď na verejnosti vystúpil kráľ, sprevádzal ho aj strážnik v nápadnej uniforme vyvolávajúcej istú dávku úcty. Aj keď študentky Fowellovej akadémie netušili, čo záhadné strážničky robia, prí-

tomnosť jednej z nich v škole v nich vyvolávala strach aj záujem.

Cassie sa snažila od všetkého držať čo najďalej. Bola rovnako zvedavá ako ostatné dievčatá, ale vyhovovala jej vlastná neviditeľnosť a nechcela riskovať, že ju bude vy počúvať polícia. V to popoludnie sa ukryla na strome za severným krídlom. Bol to platan, jeden z mála natoľko vysokých stromov, že sa naň dalo vyliezť. Bolo to jedno z Cassiných obľúbených miest, kde mohla sedieť a čítať. Cítila sa tam v bezpečí, v lete ju ukrývali listy a zistila, že dokonca aj v zime okoloidúci nezvyknú hľadiť nahor.

Cassie mala so sebou novú knihu a mentolový cukrik, ktorý mohla cmúľať. Bola celkom spokojná, až kým k nej zdola nedoľahli hlasy.

„Ešte stále si myslím, že je to obyčajný únos. Zmizlo bohaté dievča a o niekoľko dní príde žiadosť o výkupné, uvidíte,“ povedal mužský hlas.

„Toľko železa! Akoby pri stavbe tejto školy mysleli na to, aby sa do nej nedostali. Pravda, uniesli ju z parku, nie zo školského dvora. Prehľadali vaši muži miesto, kde ju videli naposledy?“ opýtal sa ženský hlas.

„Isteže! Niekoľkokrát. Nenašiel sa ani vlások. Ani žiadne stopy – či už jej, alebo toho, kto ju uniesol. Pri púšťam, že je to trocha čudné, ale možno si dávali pozor a kráčali len po štrku alebo čo.“

Zhovárali sa o Jane Wrenovej. Cassie zistila, že keď sa trocha posunie, vidí ich cez konáre. Detektív si zložil klobúk a prstami si prečesával riedke vlasy. Oproti nemu stála vysoká žena v čiernom kabáte. Strážnička. Bola obrátená chrbtom k stromu, takže Cassie nevidela jej tvár, ale len oblak zlatistých vlasov.

„Zhovárala som sa s jej učiteľkami a kamarátkami, no nikto nič nevie. Môžem len predpokladať, že ju uniesli náhodou, presne ako ostatné. Chúďa dievča bolo skrátka v nesprávnom čase na nesprávnom mieste.“

„Hádam si nemyslíš, že tie prípady spolu súvisia?“
Detektív zdvihol husté obočie.

„O tom nepochybujem,“ prisvedčila strážnička. „Koniec koncov, preto som tu. Teraz by som sa mala porozprávať s riaditeľkou. Musí prijať dodatočné opatrenia, aby boli dievčatá v bezpečí.“

Cassie túžila, aby sa žena obrátila. Toto bola zrejme jej jediná príležitosť obzrieť si ju tak, aby strážnička nevidela ju. Predklonila sa a pritom pohla konárom, na ktorom sedela. Jediný suchý list, ktorý zostal na strome od jesene, mäkko zletel nadol a pristál na zemi pri ženiných nohách. Cassie zadržala dych.

„Očakávam, že bude žiadať, aby sa jej meno neobjavilo v novinách. Keď sa novinári dozvedia, že s tým máte niečo aj vy, vrhnú sa na to ako supy. Som prekvapený,

